

GIRONA, SALT I SARRIÀ

► **BONA AFLUËNCIA DE PÚBLIC AL PALAU FIRAL DE GIRONA** 1 La primera jornada de Firarebaixa va començar amb un nombre de visitants superior al de l'any passat, segons perceben els botiguers. En total, la Fira compta enguany amb més d'un centenar d'expositors que ofereixen les principals marques de dona, home i nen. 2 Com ja és tradició, algunes persones es van esperar davant de les portes del Palau Firal a les deu del matí per tal de poder ser les primeres a entrar i escollir així els millors productes.

Firarebaixa comença amb bones expectatives

► La jornada inaugural de la 22a edició del certamen comença amb una bona afluència de públic ► Els botiguers afirmen que els visitants tenen ganes de «trobar gangues» i confien que el ritme no afluixi d'aquí a diumenge

GIRONA | LAURA FANALS

■ Bones expectatives per a la 22a edició de Firarebaixa, que va obrir aahir les seves portes: la majoria de botiguers van coincidir en què la jornada inaugural va comptar amb més visitants que l'any passat i que els compradors tenien ganes de «trobar gangues». Aquest primer dia es considera clau perquè és quan molts establiments facturen el seu major volum de negoci i tenen un primer indicatiu de com aniran la resta de jornades.

«Sembla que tornem una mica als anys punta de la Fira, de manera que les perspectives són bo-

nes», explicava Laura Garolera, de Cortibel (Tordera). Ja és el quart any que aquest establiment té parada a Firarebaixa i, segons l'experiència de Garolera, la gent que hi va el dia de la inauguració és perquè busca un producte concret i de qualitat. «El primer dia sol ser un dels més forts, perquè és quan hi ha tot el producte bo. Després, al cap de setmana, ja només queda el més barat de tot, perquè algunes parades baixen preus per treure-s'ho tot de sobre», afegeix, tot i que en el seu cas mantenen els mateixos preus durant els cinc dies.

També es mostren optimistes a

Esports Pau, botiga de bambes de Bescanó. «Hem començat bé, perquè a primera hora ha vingut més gent que l'any passat. La gent, el primer dia, busca sobretot oportunitats», indiquen. Per això, es mostren «animats» després d'una «bona arrencada» i confien que el ritme d'afluència de públic es mantindrà així fins diumenge.

Des de Palamós, Maria Roviralta, de Moda Pell Mariola, dedicada als complements, també confia que aquest serà un bon any: «Tot i que potser ens ha vingut menys gent que altres anys, estic venent igual. Tenim clients fidels

LA XIFRA

100 EXPOSITORS

Del 5 al 9 de febrer

El Palau Firal acull fins diumenge més d'un centenar d'expositors que mostren el seu gènere a Firarebaixa. Hi ha les principals marques de moda per a home, dona i nen.

que saben el que volen, de manera que vénen el primer dia perquè no se'ns acabin les existències», explica Roviralta. En el seu cas, tam-

bé confia en el cap de setmana, ja que moltes famílies acaben fent compres d'última hora.

Més d'un centenar de botigues participen enguany a Firarebaixa, que en aquesta ocasió incorpora un taller d'estilisme per tal d'assessorar els visitants en moda i maquillatge. Aquest taller, a càrrec de Maribel Espeso i Yasmin Tenorio, es farà avui a les sis de la tarda i demà a dos quarts d'una del migdia. Com que l'aforament és limitat, les persones que vulguin participar-hi s'han d'inscriure amb antelació. A més, també s'aniran fent desfilades de moda.

ESCATOLOGIA I PÀTRIA

«Aquesta fixació escatològica no ens defineix, però ens ve de lluny; podria ser la manifestació eufemística de la mala llet secular del poble català per haver d'aguantar tothora merdosos»

EL NAS DE LA BRUIXA

Jordi Vilamitjana

PROFESSOR

De la mateixa manera que la festa del llibre i de la rosa és d'una eficàcia i d'un refinament excel·sos, d'un quedar bé a l'estranger que on vas a parar, hi ha d'altres

tradicions catalanes no tan imitables que ens situen ben a prop del lloc on els homes i les dones desmengem enmig d'un desagradable espectacle.

Ja no és només que en les sagrades festes del Nadal, on tot el món cristià hi veu un misteri de fe i esperança, els catalans hi hàgim posat un tíó que caga i un pastor caganer al costat de l'establia dels pessebres, és que la llengua i diversos aspectes de la cultura ens arriben farts de referències escatològiques: «l'has cagada, noi, avui no ve en Mariano»; «ets un cagat, vas amb el cul cagat i t'estàs cagant de por»; «és un avar, un cagamiques»; «no facis cagarel·la que l'Àlícia no està de romanços»...

Adonem-nos que en algunes expressions ni tan solament som conscients de la dimensió merdòfila del parlar: «De vi bo, només en queda el cul d'una ampolla»; «tot el dia estàs assegut, acabaràs en el cul d'una cadira», «altra vegada ens has dut a un cul de sac»; «aquest poble és en un cul de món»; «si segueixes maltractant el teu cos acabaràs en un cul d'hospital», «di han posat unes ulleres de cul de got, pobra»; «hauràs de comprar més aixarop perquè només en queda un cul»; «és un cul de café, tot el dia de bar en bar»; «t'has comprat un jersei color de merda d'oca»...

«Cul, merda, caca i cagar» formen part del vocabulari, no pas groller, sinó col·loquial i àdhuc estàndard del català. Vull dir que no es té, en molts contextos de la vida quotidiana (família, treball, amics...), la impressió d'estar usant una llengua vulgar. I no obstant això, vistes les coses des de lluny, les expressions merdoses i de mal gust abunden: «Ets un merda, no t'atreveixes a res»; «els contenidors nous de Girona han aixecat un bon merder»; «la Soraya i l'Antoni semblen cul i merda, tan junts i agerma-

nats»; «l'Àlex duia una merda com un piano, aquella nit»; «a la Concepció no li so- terren el tren i està feta una merda»; «a veure si deixen de merdejar i van al gra»; «sembla que hàgim trepitjat merda: no surt res bé»; «a veure si acabem ensenyant tots el cul»...

En aquest paquet de locucions ben arrelades en l'ànima de la pàtria s'hi han d'afegir totes les imprecacions, que són més o menys comunes a les llengües veïnes: «A cagar a la via!», «posa't la llengua al cul!», «a prendre pel cul!»; «a la merda!... I els re- necs: «Em cago en l'ou»; «em cago en la mar salada»; «em cago en la puta»; «em cago en dena»...

Aquesta fixació escatològica no ens defineix, però ens ve de lluny; podria ser la manifestació eufemística de la mala llet secular del poble català per haver d'aguantar tothora merdosos. És possible que amb la independència se suavitzin els humors i els mots. A veure. El que és segur és que si no, els mecagum arribaran a dalt de tot de les quatre columnes que aguanten la cagarel·la de Ponç Pilats!